

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mieli broliai ir seserys,

Tegul džiaugsmingas šv. Velykų „Aleliuja!“ nuskaidrina kasdienių rūpesčių išvargintą Jūsų širdį. Kristus nugalėjo mirtį, Jo šviesa nutvieskė tamsą! Tad džiūgaukime ir linksminkimės, dėkokime ir šlovin-kime Viešpatį. Jis mūsų gyvenimo kelias ir viltis! Būkite palaiminti mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

**Jūsų klebonas
mons. Vytautas Grigaravičius**

A. Ledaite

Tau dėkojam

Tikro džiaugsmo giesmė suskambėjo.
„Aleliuja!“ – pabudo varpai.
Tau dėkojam, brangus Atpirkėjau,
Kad iš kalčių Tu mus atpirkai.

Mes iš naujo gyventi pradėsime,
Su Tavim prisikėlimo visi.
Tau dėkojimo giesmė skambėsime,
Tyra meile sielos ilgesy.

Prisiglausim prie Tavojo kryžiaus,
Jis stiprybės kelionėj duos.
Tik su juo mes tvirtai pasiryšim,
Jis iš kalčių visus išvaduos.

Mielas Kristau, brangus Atpirkėjau,
Tavo trykstanti meilės versmė
Mus iš naujo gyventi prikėlė,
Tau dėkojame šiandien visi.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Velykos – Kristaus Prisikėlimo šventė

Velykų Evangelijos skaitiniai nukelia mus į ankstų rytą prie tuščio Kristaus kapo. Nuritintas akmuo nuo kapo rūšio angos sukėlė dar didesnį nerimą ir išgastį pirmųjų apaštalų tarpe. Mat jie dar nebuvo prisikėlę naujam gyvenimui, juos gaubė netikėjimo uždanga.

Prisikėlęs Kristus pasirodo mokiniams. Pirmiausia Jis pasirodė Marijai Magdalietai, iš kurios buvo išvaręs „septynis demonus“, moteriai, apie kurią buvo pasakęs: „<> jai atleidžiamos jos gausios nuodėmės, nes ji labai pamilo“ (Lk 7,47). Kuris iš mūsų nenorėtų išgirsti šių palaimingų žodžių? Tam reikia vienos vienintelės sąlygos – labai pamilti! Tik mylintis žmogus vertas išvysti prisikėlusį Kristų.

Evangelistas Jonas labai šiltai aprašo Marijos ir Kristaus susitikimą: „O Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė“ (Jn 20,11). Staiga ji pajunta, kaip kažkas atsistojo jai už nugaros, „ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. O jis tarė jai: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ (Jn 20,14-15). Ir tik išgirdusi be galo miela, iki širdies gelmių pažįstamą kreipinį: „Marija!“, ji sušuko: „Rabuni!“ (Tai reiškia: „Mokytoja“) (Jn 20,16). Atsidurkime Marijos vietoje: jos širdį kausto begalinis skausmas ir sielvartas dėl mylimojo Mokytojo žūties, o štai ir kapas tuščias, nežinia kur priešai paslėpė kūną. Ir staiga ji išgirsta pažįstamą balsą, atpažįsta tą, kurį myli, Jis stovi šalia, matomas ir apčiuopiamas, net kalbasi su ja! Pagauta begalinio džiaugsmo ji skuba pas mokinius pranešti gerąją naujieną. Tačiau mokiniai nepatikėjo. Jie pagalvojo, kad moteriai iš skausmo pasimaišęs protas.

Nepatikėjo mokiniai ir kitoms moterims, kurioms Jėzus taip pat buvo pasirodęs.

Jie jautėsi visiškai sugniuždyti ir nesitikėjo, kad gali sulaukti stebuklo ir nė nemanė, jog netrukus juos pačius Dievas pavers gerosios naujienos – naujojo tikėjimo skelbėjais.

Dar „tą pačią dieną“ (Lk 24,13) Jėzus pasirodė apaštalui Petriui ir dviem mokiniams, keliausiems į Emausą. Tačiau ir jie iš karto Jo nepažino. Mokiniai atpažino Jėzų, kai Jis „vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių.“ Mokiniai, apimti džiaugsmo, „tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę“ (Lk 24,33), kur jau buvo susirinkę „vienuolika su draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui“ (Lk 24,34).

Štai kaip viskas tarsi apsvirtė aukštyne kojomis: dar ryte jie buvo išsigandę, netekę vilties, o dabar apimti džiaugsmo drąsiai skelbia Prisikėlusį Kristų. Apaštalų baimė virto tikru džiaugsmu ir entuziazmu – Jėzus gyvas! Jis prisikėlė! Ir tai ne šiaip sau lavono atgaivinimas, kaip Lozorius ar šimtininko tarno, ar našlės sūnaus, kurie sugrįžo į tą patį gyvenimą ir kuriems buvo tik atitolinta mirtis.

Jėzus nesugrįžo į šį gyvenimą, bet „įžengė į savo garbę“ (Lk 24,26). Jėzaus prikeltuosius iš karto visi atpažino, tačiau prisikėlusio Jėzaus mokiniai neatpažino. Jo fizinis kūnas po prisikėlimo tapo kitoks nei tas, kuris buvo Jo žemiškojo gyvenimo metu. Prisiminkime Jėzaus atsimainymą ant Taboro kalno: „Jo veidas sužibo kaip saulė, o drabužiai tapo balti kaip šviesa“ (Mt 17,2). Jėzus, būdamas žemėje, buvo priėmęs žmogaus išvaizdą, o prisikėlęs tapo tuo,

kuo buvo iš tikrųjų – priėmė dieviškąją išvaizdą. Šventasis Tomas Akvinitis tvirtina, kad mokiniai Kristų po prisikėlimo matė ne kūno, bet „tikėjimo akimis“. Ir Kristus apsiareiškė tik Jį mylintiems, tik tikintiems žmonėms. Kaip skaitome Apaštalų darbuose: „Jis pasirodė ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems liudytojams“ (Apd 10,4). Jei Pilotas, Rašto aiškintojai ar fariziejai būtų buvę ten, kur Kristus pasirodė apaštalam, jie nebūtų pamatę, nes neturėjo tikėjimo. Juk Kristus prieš mirtį aiškiai pasakė: „Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes aš gyvenu ir jūs gyven-site“ (Jn 14,19).

Matyti Jėzų – tas pats, kas juo tikėti. Prisikėlęs Jėzus pasirodė daugeliui žmonių ir kiekvienam vis kitaip. Tas pats yra ir dabar. Prisikėlęs Jėzus ateina pas kiekvieną, belsdamas į jo širdies duris, parinkdamas kiekvienam tik jam asmeniškai skirtus žodžius.

Ir jei išgirsime, atsiliepsime į šį beldimą, įtikėsime, kad Viešpats atėjo išgelbėti, sudvasinti ir pakeisti kiekvieno iš mūsų gyvenimą, pajusime tokį begalinį džiaugsmą, kokį patyrė anuo metu apaštalai.

Knygoje „Toks mūsų tikėjimas“ autorius vaizdžiai aprašo žmogaus prisikėlimą: „Gyvenimas – tikrasis gyvenimas – manyje sustiprėjo, kai išmokau skaityti Evangeliją: prisikėli-

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

mas prasideda su pirmąja raukšle, išryškėjančia veide, su pirmąja senatvės diena, pasirodanti ant mūsų rankų, su pirmais žilais plaukais, kuriuos pastebim vieną dieną sukuodamiesi, su pirmu ilgesio atodūsiu, kai nostalgiskai lydime pasaulį, kuris staiga ištirpsta it nutols-

ta... Taip prasideda prisikėlimas. Prasi-deda ne tai, kas miglotai vadinama „kitu gyvenimu“, tai – tas pats gyvenimas, tik „kitoks“ (L. G. Carvajal). Prisikėlimas reiškia, kad Kristus yra tikrai su tais, kurie Jam ištikimi: „Jėzus yra tarp mūsų kaip Brolis ir Pašnekovas, kaip Draugas ir Išganytojas, kaip amžinybės veidas, nuolat žvelgiantis į pasaulį“ (A. Menis).

Velykų dieną mes su džiaugsmu ir pa-dėka Dievui atnaujiname pasižadėjimus, kuriuos davėme Krikšto metu. Per šv. Mišias, per Eucharistiją išgirskite Jėzaus kvietimą: „Atsiverskite ir tikėkite!“ Ir kiekvienas, kurie tikime Jo Prisikėlimu, taip pat kelsimės iš mirties. Kristaus Prisi-kėlimas yra visų mūsų laimė ir gyvenimo triumfas prieš mirtį.

Atviras laiškas LR Seimui

Lietuvos Respublikos piliečiai Žalia-kalnio rinkimų apygardoje jau antrą Sei-mo kadenciją išrenka LR Seimo narę Ra-šą Juknevičienę. Istoriniame Kauno Žaliakalnyje stovi Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia, todėl jau ne viene-rius metus gerbiama Rašą matome šioje šventovėje dalyvaujančią šv. Mišiose vals-tybinių, religinių švenčių metu ar eilini sekmadienį.

Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčia, vadinama Tautos šventove, gausiai lan-koma ne tik Žaliakalnio gyventojų ir kau-niečių, bet ir miesto svečių. Šios bažny-čios esančioje konferencijų salėje jau kelinti metai rengiame meninių renginių ciklą „Dialogas – žodis ir spalva“, kuriuo-se žymūs miesto menininkai: aktoriai, skaitovai, dainininkai, dailininkai pristo-tavo kūrybą. Šie renginiai nėra komer-ciniai, nes menininkai savo programą at-lieka ne už honorarus, bet nuoširdžiai pasidalina su atėjusiais žmonėmis savo dvasingumu ir patirtimi.

Prisikėlimo bažnyčios konferencijų sa-lėje renginiuose dalyvaujanti LR Seimo narė Rasa Juknevičienė ne tik išklauso me-nininkų programą, bet ir pati pasisako ak-

tualiais klausimais, po renginių prie jos pri-eina žmonės asmeniškai. Suprantame, kad dėl didelio užimtumo LR Krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė negali kiekvie-ną sekmadienį atvykti į Prisikėlimo baž-nyčią, todėl jei nėra ministrės, renginiuose dalyvauja LR Seimo narės padėjėja Aušra Eidukaitytė, visuomeninis padėjėjas Vitas Lendraitis, kurie įteikia aktoriams gėles, suderina su žmonėmis jiems patogų asme-ninių susitikimų laiką.

Šiomis dienomis spaudos puslapiuo-se rašoma, kad LR Seimo etikos ir proce-dūrų komisija 2010 kovo 24 d. posėdyje nusprendė, kad LR Seimo narė, Krašto ap-saugos ministrė Rasa Juknevičienė, fi-nansiškai paremdama meno renginių lei-dinio „Dialogas – žodis ir spalva“ leidybą, nevykdo parlamentinės veiklos. Taip pat dienraštyje „Lietuvos rytas“ 2010 vasa-rio 23 d. žurnalisto Tado Ignataviciaus straipsnyje rašoma, kad už mokesčių mo-kėtojų pinigų LR Seimo narė reklamuo-ja save, pasak straipsnio autoriaus, ren-ginių programoje „Tituliniam prašmatniai išleisto leidinio puslapyje – krašto apsau-gos ministrės nuotrauka ir sveikinimas.“

Atsakingai pareiškiame, kad šis lei-

dinys nėra reklaminis, jis nėra „prašmat-nus“, LR Seimo narės Rasos Juknevičie-nės nuotrauka 3 puslapyje yra tokio pat formato kaip ir kitų organizatorių bei ren-ginyje dalyvaujančių menininkų nuotrau-kos. Leidinio pavadinimas byloja, kad jis kviečia žmones į renginius, kviečia susi-tikti su menininkais, kviečia dialogui, ku-riame LR Krašto apsaugos ministrė daly-vauja kaip politikė, kaip LR Seimo narė.

Manome, kad Kauno Kristaus Prisi-kėlimo bažnyčios bendruomenės gyveni-me, renginiuose ir susitikimuose dalyvau-janti gerb. Rasa Juknevičienė atlieka parlamentinę veiklą kaip LR Seimo narė išrinkta Žaliakalnio vienmandatėje rinki-mų apygardoje.

LR Seimui ir visiems Lietuvos Res-publikos piliečiams linkime Dievo palai-mos ir prasmingo dialogo!

**Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos
bendruomenės vardu,
Parapijos klebonas mons.
Vytautas Grigaravičius
Renginių organizatoriai:
aktorius Egidijus Stancikas
dailininkas Vytautas Lagunavičius**

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Regina Markevičienė

Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo 20-ties metų minėjimas:

Esame ainiai tų, kurie nebijojo

Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažny-čia – lietuvių tautos laisvės, kančios ir prisi-kėlimo simbolis. Jos istorija atspindi mūsų tautos istoriją. Todėl labai simboliška buvo sukviesti Žaliakalnio bendruomenę į šią šventovę ir visiems drauge paminėti Lietu-vos Nepriklausomybės atkūrimo 20-metį. Renginį bendromis pastangomis organiza-vo Žaliakalnio seniūnija, bendruomenės centras „Žaliakalnio aušra“, Prisikėlimo pa-rapijos moterų katalikių sambūris, Kauno miesto savivaldybės V. Kudirkos bibliote-kos „Aušros“ padalinys.

Į susitikimą su režisieriumi, rašytoju, poetu, dainų autoriumi ir atlikėju Vytau-

tu V. Landsbergiu kovo 11-osios išvaka-rėse rinkosi ir jaunimas, ir senjorai. Kartu su autoriumi pristatėme partizaniškų dai-nų kompaktinę plokštelę „Trylika bro-lių“. V. Landsbergis jaunesnysis atliko au-torines ir liaudies dainas, įkvėptas partizaninio pasipriešinimo Lietuvoje, ap-maštant pačius skaudžiausius egzistenci-nius klausimus.

– Pagrindinis šios plokštelės tikslas – nebeverti dėl šio skaudaus mūsų tautai laikotarpio, dėl tos gausybės vyrų, žuvu-sių Lietuvos laisvės mūšiuose, ir pradėti džiaugtis, kad esame ainiai tų, kurie nebi-jojo. Per dainą mėginau atrasti savo as-meninį santykį su tuo laiku. Man tai labai asmenišką darbą – per dainą norėjau pa-siekti tą neskaudėjimo būseną. Daina juk nuskaistina ir apvalo sielą, lyg tampa bū-du, galimybe susikalbėti, – kalbėjo V. V. Landsbergis.

Ir patys, stovėdami petys į petį, gie-dodami Tautišką giesmę, klausydami si partizanų dainų, turėjome progą pajusti, kad daina – tai savotiška meditacija, kuri gali išgydyti dvasią, sutvirtinti atmintį, sujungti ir vienyti.

Su Nepriklausomybės atkūrimo šven-te žaliakalniečius pasveikino klebonas

monsinjas Vytautas Grigaravičius, Kau-no meras Andrius Kupčinskas, Kauno Są-jūdžio tarybos pirmininkas Raimundas Kaminskas, Tarybos narė Loreta Kudarie-nė, Žaliakalnio seniūnas Bronius Girdaus-kas, Bendruomenės centro „Žaliakalnio aušra“ valdybos pirmininkė Regina Mar-kevičienė. Linkėjome vieni kitiems džiaugtis, gyventi be pykčio širdyje ir dė-koti Dievui už laisvės dovaną.

Pasikalbėję apie tai, ką mums reiškia Laisvė, pamatėme filmą „Nuo pasaulio stogo“. Filmo režisierius V. V. Landsber-gis Tibeto padėtį lygina su netolima Lie-tuvos praeitimi: „Tai, kas vyksta Tibete, yra ir mūsų laisvės matas. Mums tai gerai pažįstama... Milžiniškos tibetiečių protes-to demonstracijos vėl atgaivino prtilusių mūsų širdžių Sąjūdžio dvasią, kai tūkstančiai protestuotojų rinkosi Vingio par-ke ar Katedros aikštėje reikalaudami Ne-priklausomybės. Keistas jausmas, kai supranti, kad tai, ko tibetiečiai taip trokš-ta, mes jau turime, tik nebelabai vertina-me...“

Mokykimės vertinti tai, ką turime, mokykimės būti laisvi, nes esame ainiai tų, kurie nebijojo, nes esame pašaukti Laisvei!

Birutė Vasylienė, Dalė Starkutė

Gavėnios rekolekcijos su egzorcistu, teol. dr. kun. Arnoldu Valkausku: Ieškokite Dievo karalystės!

Penktadienis, kovo 19 d., pirmoji rekolekcijų diena

Kryžiaus kelio apmąstymu, kuriam vadovavo Kristaus Prisiikėlimo parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius, mūsų parapijoje prasidėjo Gavėnios rekolekcijos. Jos sutraukė neįprastai didelį penktadienio vakarui tikinčiųjų būrį.

18 val. prie altoriaus atėjo egzorcistas, teol. dr. kun. Arnoldas Valkauskas, kan. dr. Robertas Pukenis, alt. jub. Vaclovas Aleksandravičius. Šv. Mišios, vadovaujamos rekolekcijų vadovo kun. teol. dr. Arnoldo Valkausko, prasidėjo himnu Šventajai Dvasiai ir kvietė parengti širdis Dievo žodžiui, išgyventi Jėzaus artumą.

Homiliją kun. A. Valkauskas pradėjo kviesdamas paklausti savęs: „Ko mes tikimės tikėdami į Dievą? Ko tikimės, kalbėdami maldas, ateidami į bažnyčią?“ Tai žiaurus klausimas. Evangelija šiandien kviečia pamąstyti apie šv. Juozapo vaidmenį. Apie jį šv. Rašte mažai parašyta: jis nieko nemoko, neduoda patarimų, tik globoja kūdikėlių Jėzų. Tačiau jo tylėjimas yra labai svarbus. Ko Juozapas galėjo tikėtis? Ar jis suvokė, kas vyksta? Juozapo tylą kalba apie Dievo buvimą šalia. Atrodytų, kad Juozapas ir Marija rūpinasi kūdikėliu Jėzumi, tačiau tai Dievas eina šalia žmogaus ir kviečia į tikėjimą bei pasitikėjimą Juo. Nieko negali būti svarbiau už Dievo pažinimą, už Jo artumą. Evangelijoje girdėjome Juozapui ir Marijai pasakytus Jėzaus žodžius: „Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Lk 2, 49). Ir čia pat evangelistas Lukas atsako: „Bet jie nesuprato jo žodžių“ (Lk 2, 50). Taigi nei Marija, nei Jėzus nesuprato Jėzaus žodžių, tačiau jie pasiklovė Dievu.

Augdami tikėjimu, augame Dievo pažinimu. Maldose dažnai prašome buitinių dalykų, tačiau turime ieškoti Dievo karalystės, o visa kita bus pridėta. Būtent Juozapas ieškojo Dievo karalystės, jis eina ten, kur siūnčia Dievas. Pažinti Dievą – tai Dievo malonė, tai Jo dovana. Šito galime tik trokšti ir dar kartą – trokšti. Juozapo tylą iškalbinga, ji byloja tai, jog nėra nieko daugiau nei pažinti Dievo valią ir ją vykdyti.

Kunigas pakvietė pamąstyti apie tai, kokios yra mūsų gyvenimo intencijos. Pamąstysime, kiek daug visko persipynę, jog sunku atrasti kažką gryno, nesavanaudiško. Jei žvelgsime į Juozapą, jame nieko nėra savanaudiško. Tuo tarpu mes dažniausiai sakome: „Aš nusprendžiau, aš taip galvoju, aš padariau“ ir t. t. Žinoma, negalime visai savęs nuvertinti, tačiau į viską turime žvelgti giliau, bendruomeniškai.

Homiliją kunigas baigė žodžiais: „Ieškokite Dievo karalystės. Visų svarbiausia – vykdyti Dievo valią. Telaimina jus Dievas!“

Šeštadienis, kovo 20 d., antroji rekolekcijų diena

10 val. šv. Mišioms vadovavo parapijos vikaras kun. Virginijus Vaitkus ir kan. dr. Robertas Pukenis.

Rekolekcijų vadovas kun. Arnoldas Valkauskas per homiliją kvietė visus pamąstyti apie tai, jog žmogus visą laiką ieško tiesos, tačiau susiduria su savo ribotumu. Žvelgdami į Evangelijoje pagal Joną (Jn 7, 20-53) aprašomą įvykį, mes piktinamės: „Kokie negeri fariziejai, Rašto aiškintojai! Kaip jie neatpažino Jėzų Kristų?“

Šventasis Raštas kalba mums apie pagrindinį ginčą dėl Jėzaus asmens. Tai vyksta todėl, kad nėra pasitikėjimo. Nors mus skiria tūkstantmečiai, tas pats vyksta ir dabar. Mes nejaučiame, kad pasąmonėje vis iškyla klausimai: „Ar

pasitikiu Jėzumi? Ar sudeu visas viltis į Jėzaus asmenį?“ Ir giliai širdyje kaip aidas atsiliepiama: „Ne! Ne! Mano nuomonė kitokia...“ Pasaulyje nuomonės skiriasi. Nėra lengva tikėti ir pasitikėti Jėzumi. Mes esame tikintys iš Dievo malonės. Kur nėra tikro Dievo pažinimo, ten yra įvairios nuomonės. Mūsų gyvenimas tiek prasmingas, kiek pasitikiu Dievu. Mūsų vienintelis uždavinys gyvenime atpažinti save Jėzų Kristų. Tai tiesiog pamatymas savo asmens, savo vertės. Nesutarimas dėl Jėzaus kyla dėl mūsų ribotumo ir baimės. Mes bijome pasaulio nuomonės. Tačiau, kaip Jėzus sakė, atradus lobį, perlą, reikia viską parduoti, viską atsižadėti, kad būtų išsaugotas rastasis lobis, rastasis perlai.

Apaštalas Paulius rašė: „Mes skelbiame slėpinimą ir paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas yra nuo amžių paskyręs mums išaukštinti“ (1 Kor 2, 7). Mes turime iš naujo pamatyti savo gyvenimą. Jei Dievas turi mums prasmę, Jis vis daugiau ir daugiau atvers savo paslaptį. Kad kaip fariziejai neišsivaikščioutume kas sau (plg. Jn 7, 53), mus turi vienyti malda, Kristaus mistinis kūnas – Bažnyčia.

Baigdamas kunigas kvietė pasitikėti Dievu, saugotis savo kategoriškumo, kitų nuomonės. Tik tai, kas paskelbta Jėzaus Kristaus, turi prasmę kiekvieno mūsų gyvenime.

18 val. šv. Mišias aukėjo rekolekcijų vadovas teol. dr. kun. Arnoldas Valkauskas. Per pamokslą, komentuodamas Evangelijos aprašytą epizodą apie svetimaujant pagautą moterį, kurią pas Jėzų atvedė fariziejai ir Rašto aiškintojai (Jn 8, 1-11), kunigas iškėlė klausimą: „Kas mums šiandien aktualu išgirdus šią sceną?“ Pasaulyje egzistuoja daug priešų, gyvenančių su savo niekšybėmis, žaidžiomis, blogybėmis. Evangelijoje susiduria dvi stovyklos. Iš vienos pusės – moteris, atstovaujanti nusidėjėliams: ji iš tiesų nusidėjo, jaučiasi kalta. Jėzus nepateisina nuodėmės, tačiau nepasmerkia žmogaus. „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį, – tarė Jėzus, – ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės“ (Jn 8, 7-8). Kita grupė – putojanti teisiųjų grupė, reikalaujanti sunaikinti moterį ir Jėzų! Troškimas naikinti, prisidengiant tiesos reikalavimu, įstatymo vykdymu. Ir štai abi grupės susiduria su Jėzumi, kuris turi autoritetą, kalba su galia nuteisinti ir pasmerkti, ir tai daro su didele kantrybe. Susidūręs su Jėzumi tiek teisieji, tiek moteris keičiasi. Teisieji atpažįsta tai, ką jie daro, yra nuodėmė, nors ir nenori to pripažinti. Jie paprasčiausiai atsitraukia, o moteris gailisi, ir Jėzus jai taria: „Niekas tavęs nepasmerkė? <...> Nė aš tavęs nepasmerkisiu. Eik ir daugiau nenusidėk“ (Jn 8, 10-11), nes tu verta kai ko daugiau, tu verta meilės. Įstatymo logika jau nebereikalinga, nebeveikia, yra tik Jėzus ir Jo galia.

Susitikę Jėzų, mes keičiamės. Jei meldžiamės, ateiname į bažnyčią ir nesikeičiame, tai su mumis kažkas yra ne taip. Apaštalas Paulius, susidūręs su Jėzumi, iš teisiųjų fariziejų tapo Dievo akyse nusizeminusiu. Jis rašė: „Aš ryžausi visko netekti, viską laikau sąslavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau jame, nebeturėdamas nuosavo teismo“ (Fil 3, 8-9). Kai susiduriame su Jėzumi, visiškai kitaip pažįstame pasaulį. Įtikėti nėra lengva, bet reikia viską išbandyti – užtarimo maldą, kantrybę, maldą už priešus. Susitikimas su Jėzumi privalo pakeisti mūsų gyvenimą, jis turi pasikeisti – lėtai ar greitai. Kaip apaštalas Paulius gyvenkime troškimu „pažinti Jį <Kristų>, Jo prisikėlimo galybę ir bendrivi-

mą Jo kentėjimuose“ (Fil 3, 10).

Iki širdies gelmių sujaudino šv. Mišių pabaigoje suskambėjusi šv. Ignaco Lojolos malda: „Kristaus siela, pašvęsk mane! Kristaus kūne, išgelbėk mane! Kristaus Kraujau, pagirdyk mane!“

Sekmadienis, kovo 21 d., trečioji rekolekcijų diena

8 val. šv. Mišioms, kaip įprasta, vadovavo vyskupas emeritas Romualdas Kriščiūnas ir kan. Juozas Gražulis.

Per homiliją rekolekcijų vadovas kun. Arnoldas Valkauskas palietė trijų pagrindinių dalykų – tikėjimo, vilties ir meilės – išsaugojimo temą. Visa žmonijos istorija balansuoja tarp vilties ir neviltsies. Jei žvelgsime į savo gyvenimą, pastebėsime tą patį. Pagrindinis žmogaus uždavinys – išlikti viltyje pasitikint Dievu. Kaip tai padaryti? Juk Dievo nematome, negalime Jam paskambinti telefonu, paklausti patarimų, išgirsti paguodos žodį. Sunkus krikščionio pašaukimas gyventi viltyje, kitaip tariant, tikint, kad mano viltis yra Dievas. Gyventi krikščioniškoje viltyje nepakanka žinoti, kad man gerai, svarbiausia jausti, kad šalia yra kitų žmonių. Vilties žmogus yra tas, kuris suteikia viltį šalia esančiam. Svarbiausia kalbėti ne savo vardu, o Dievo vardu, pataikauti ne nuodėmei, bet tarnauti tiesiai, pasitikint Dievu. Mūsų širdyje visą laiką vyksta kova tarp gėrio ir blogio. Dievas seniai laimėjo šią kovą, todėl belieka atsiduoti Jo valiai ir pasitikėti Juo.

Jėzus Evangelijoje nei teisina, nei smerkia, Jis suteikia viltį kviesdamas: „Ateik pas mane, tada turėsi gyvenimą!“ Ir mes ateiname pas Jį, į Jo bažnyčią, kad arčiau pažintume Jį. Kaip apaštalas Paulius sakė: „Norėčiau pažinti Dievą, kaip Jis mane pažįsta.“ Čia yra mūsų jėga. Tada Dievas veda mano gyvenimą, antraip mano gyvenimas netenka prasmės. Atėjimas į bažnyčią skatina pamąstyti, paklausti savęs: „Kur mano gyvenimo prasmė?“

Baigdamas homiliją, kunigas kvietė vis labiau tapti evangeliniu žmogumi: tai, kas skelbiama Evangelijoje, turi tapti mano savastimi. Per Krikštą visi gauname Šventąją Dvasią, tampame Dievo žmonėmis. Todėl visada turime išlikti Dievo žmonėmis – čia glūdi mūsų jėga. Dievas duoda drąsos maldai, Dievo liudijimui. „Eik ir daugiau nenusidėk! Eik ir tikėk, kad tave myliu, per Šventąją Dvasią tau suteiksi vilties gyvenimui,“ – sako Kristus.

9. 30 val. šv. Mišias aukėjo kan. dr. Robertas Pukenis.

Rekolekcijų vadovas pamokslą pradėjo žodžiais: „Švęsdami penktąją gavėnios sekmdienį, vis kalbame apie tuos pačius dalykus – savo tikėjimą, savęs ugdymą, gyvenimo prasmę“. Jis tęsė mintį, kad žmonės nori viską apčiuopti, paliesti, pamatyti, išgirsti, patirti, todėl ir tikėjimo

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

reikaluose siekia konkretumo. Apie tai apaštalas Jokūbas rašo: „Kas iš to, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi tikėjimo darbų? Ar gali jį išgelbėti tikėjimas? Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto, ir kas nors jūsų jiems tartų: „Eikite ramybėje, sušilkite, pasisotinkite“, o neduotų, kas reikalinga jų kūnui, – kas iš tų žodžių?“ (Jok 2-14-16). Taigi tikėjimas be darbų yra miręs. Turime kalbėti, liudyti savo tikėjimą, tobulėjimą, pastovų atsivertimą. Argi nebūna taip, kai sakome „tikim“, o širdyje pajuntame tuštumą? Kai mūsų klausia: „Ko tu ten eini į bažnyčią, ką tau duoda malda?“, ką mes atsakome? Atsakymas turi būti duotas veiksmais, didesniais ar mažesniais, mūsų laikysena, darbai. Evangelija kalba apie atsivertimą, keistą atsivertimą, ne visai geranorišką: kaltintojai po vieną tyliai išsiskirstė, supratę esą nuodėmingi. Moteris buvo Jėzaus nuteisinta: „Eik ir daugiau nenusidėk!“ (Jn 8,11).

Atėjimas į Bažnyčią – tai ne šiaip sau susibūrimas, ne šiaip atėjimas pasimelsti. Tai gyvenimo ir mirties klausimas. Pasaulyje be galo daug niekšybės, nuodėmės, nemeilės, sunku darosi gyventi. Tačiau jei mes ne tik dejuosime, bet gyvensime viltyje, galime pakeisti blogį į gerį. Apaštalas Paulius rašė: „Liūdesys pagal Dievo valią atveda į išgelbėjimą.“ Ką šiandien galio pasakyti sau, pasauliui? Kur tas konkretumas? Atsakymas vienas – tai vyrai ir moterys, Lietuvos žmonės, ieškantys tiesos ir gyvenimo prasmės. Esame žmonės, pakrikštyti Šventąja Dvasia, trokštantys Dievo artumo. Šiandien Bažnyčia pergyvena tam tikrą krizę – Jėzaus pažinimo, tapatumo pažinimo krizę. Tačiau ši problema tęsiasi nuo krikščionybės pradžios. Mes turime tikėti, kad Jėzus yra čia ir dabar, Jėzus yra su mumis, Jis kalba su mumis per mūsų sąžinę ramiai, tyliai, su meile. Mes neateitume čia, į Bažnyčią, jei Kristaus Šventoji Dvasia neveiktų mumyse. Atėjime turime duoti atsakymą, turime liudyti Kristų. Labai sunku priimti, suprasti, kad aš, mažas žmogus, kažką galiu pakeisti. Dievas reikalauja nepabėgti, o duoti konkretų atsakymą savimi, kad Jėzus yra čia ir dabar. Jis veikia per mane. Šv. Raštas kviečia nuolat liudyti Kristų. Jis laukia mūsų kalbėjimo, visai nesvarbu – kvaילו ar protingo, bet pasitikinčio, atviro pripažinimo. Svarbiausia išdrįsti tikėti kitaip negu iki šiol, kur kas atviriau, be baimės pasakyti viską, ką jauti širdyje.

Baigdamas pamokslą, kunigas palinkėjo išminties, drąsos kiekvieną dieną priimti kaip iššūkį kelionėje pas Jėzų.

11 val. šv. Mišias aukėjo rekolekcijų vadovas (prie altoriaus, kaip įprasta per Sumą, nematėme savo klebono: jis vedė rekolekcijas Rukloje).

Homiliją jis pradėjo ištrauka iš Evangelijos pagal Joną: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3-16).“ Toliau jis tęsė, kad Šventasis Raštas – tai Viešpaties kalbėjimas. Kiekvienas momentas pasiūlo vis aštresnį kampą. Visa įdomybė yra ta, kad Rašto žinovai ir fariziejai, t. y. tie, kurie turi skelbti Dievo žodį, atveda pas Jėzų moterį ir sako, kad Moze liepė tokią nusidėjėlę sunaikinti. Žydai bet kokia kaina stengėsi išnaikinti stabmeldystę (ja laikė bet kokią prisirišimą, stabų garbinimą, vagystę, melagystę,

paleistuvystę ir bet kurią didžiąją nuodėmę) ir atgręžti žmones į Dievą. Kristus atnešė visiškai kitą supratimą į santykį tarp žmonių. Visas blogybės pasaulyje sukeliama netikė žmonių santykiai. Krizė vyksta ne dėl pašlijusios ekonomikos, bet dėl sutrikusių santykių tarp žmonių, tarp Dievo ir žmogaus. Juk ir apiplėšimai, veidmainystės ir visokie pikti dalykai vyksta dėl tos pačios priežasties – dėl pašlijusių santykių. Tas pats vyksta ir šeimoje. Mes viską įpratę suversti Dievui: koks Jis blogas, kodėl leidžia siautėti blogiui, neteisybei ir t. t.

Apaštalas Paulius kviečia vėrztis prie Dievo, pažinti Kristų taip, kaip Jis pažįsta mus. Mūsų pašaukimas – pažinti Kristų, būti Kristuje. Bet kaip būti Jame? Juk taip sunku atsiskirti į Jo kvietimą, perkeisti santykį, požiūrį į žmogų, melstis net už priešus. Tikėjimas Viešpačiu yra toks nuostabus ir toks neaprepiamas protu! Štai kodėl siautėja velnias: žmogus tėra dulkelis, o jam siūlomas amžinasis gyvenimas, išganymas Jėzuje Kristuje. Kiekvieną dieną turi įsigilinti į save, įtikėti, kad esi prisikėlimo žmogus, ir tada atsistato santykiai. Aš turiu suvokti, kad būdamas Kristuje, esu kitoks žmogus, turiu peržengti save, privalau atleisti artimam, net ir priešui.

Turėti viltį, duoti kitam daugiau, negu turiu, mylėti kitą – vadinasi, elgtis kaip Dievas. Žinoma, be Dievo aš nieko negaliu. Tik per Jį randu jėgų sugrįžti į tokį santykį, nepaisant tėvų klaidų, būties sunkumų, pasaulio pagundų. Teisumas ateina ne iš įstatymo, o iš to, kad Dievas pašaukė mus, dovanoją gyvenimą. Gyvenime trokšdami pažinti Dievą, šalia esanti, nes esame bendrystėje per Šventąją Dvasią, kurią gavome iš Jėzaus per Krikštą. Mes privalome vieni kitiems padėti! Tik tai gali išgelbėti, atkurti santykį su Dievu, su šalia esančiu.

12.30 val. šv. Mišioms, skirtoms vaikams, vadovavo vikaras kun. Vincas Kudirka. Jis vaikams paaiškino, kad nuo penktadienio parapijoje vyksta rekolekcijos, kurias veda kun. A. Valkauskas, todėl jis šiandien pasakys pamokslą.

Kun. Arnoldas pamokslą sakė: „Ko laibiausiai trūksta žmogui? Aišku, laiko. Kodėl jo trūksta? Koks pirmasis Dievo įsakymas?“ Viena mergaitė drąsiai atsakė:

„Neturėk kitų dievų, tik mane vieną.“ Kunigas, paklauses, kas tie kiti dievai, kartu paaiškino, kad tai tie, kurie pavagia mano laiką, neleidžia ateiti į bažnyčią susitikti su Dievu. Tada kunigas parodė atsineštą meškerę ir paklausė: „Ar galima su ja dabar ką nors pagauti? Aišku, kad ne, nes nėra jauko“. Išsitaraukęs iš kišenės mobilųjį telefoną, kunigas tęsė: „Tai vienas iš jaukų, kuris pagauna žmogų ir atima jam laiką. Ar žinote, kiek prirašote žinučių, tuščiai prakalbėte?“ (ir pats kunigas pasiguodė, kad pereitą mėnesį prakalbėjo net 37 val.). Jis toliau tęsė mintį apie kitą jauką – kompiuterį. Šis stabas labai gerai vagia laiką: tėvai neturi laiko vaikams, vaikai – sportui ir kt. Taip pat ir vyresnio amžiaus žmonės, dažnai besiskundžiantys sveikata, daugybę laiko praleidžia prie televizoriaus, užuot jį skyrę pasivaikščiotojimui ar mankštai.

Pagaliau kunigas parodė butelį: štai ant šio jauko daug kas pakliūva, ir tada žmogus už miršta viską. Tad mūsų rūpestis turėtų būti nepakliūti ant velnio meškerės, atsirinkti, kas man svarbu, reikšminga, o kas ne taip svarbu ar

reikšminga. Prašykime: „Dieve, apsaugok mane nuo netikrų stabų!“

18 val. vakarinėms šv. Mišioms vadovavo vikaras kun. Virgijus Vaitkus, koncelebravo altarista kun. Vaclovas Aleksandravičius.

Per homiliją rekolekcijų vadovas pasiūlė pamąstyti apie krikščionio egzistenciją. Kas tai yra? Kodėl apaštalas Paulius kalba apie naują būvimą, minimą pranašo Izaijo: „Štai aš kuriu naują dalyką! Jis dabar jau reiškiasi, negi nematote?“ (Iz 43,19). Į šį klausimą atsako apaštalas Paulius laiške romiečiams: „Kiekvienas tegul elgiasi pagal savo įsitikinimą. Kas daro skirtumą tarp dienų, daro tai Viešpačiui; kas valgo – valgo Viešpačiui, nes dėkoja Dievui; ir kas nevalgo – nevalgo Viešpačiui, nes taip pat dėkoja Dievui. Nė vienas iš mūsų negyvena sau, nė vienas sau nemiršta <...> Taigi, ar gyvename, ar mirštame, – mes esame Viešpaties“ (Rom 14, 5-8).

Šventasis Raštas daugelyje vietų kalba apie naują būvimą Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Kaip tai suprasti? Pirmiausia teisingai suvokti vertybių hierarchiją. Be šito neįmanoma suvokti asmens svarbos. Kas svarbu, dėkojame Dievui: dėkojame, kad pašaukė mus, kad dovanoją gyvenimą, duoda amžinąjį gyvenimą. Taigi krikščionio esmė – nuolatinis dėkojimas Dievui. Antra, mūsų gyvenimas turi tikslą. Apaštalas Paulius sako: „<...> pamiršęs, kas už mane, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, kurio Dievas kviečia siekti Kristuje Jėzuje“ (Fil 3-14). Siekti tikslo – tai nepaprastai didelis uždavinys, per kurį atpažįstame savo didingumą. Mes susiduriame su liūdesiu, depresija, bijome susirgti, numirti, tada atsiveria erdvė įvairiems prietarams, ekstrasensams, horoskopams. Jei suvoktume Dievo pašaukimo grožį, pradingtų visos pasaulio baimės, ne taip gąsdintų mirtis, ir sveikata, nors tai labai didelis gėris, nebebūtų tokia svarbi.

Svarbiausias uždavinys – pažinti Dievą, surasti kelius pas Jį. Tai svarbiausias tikslas. Jei to nėra, sutrinka visas, nebelineka teisingo pasaulio pažinimo. Dievo didybė neužgožia mūsų, nesunaikina, tik per Dievą egzistuojame. Svarbiausia suvokti krikščionišką požiūrį į save patį. Tikėjimas nėra nei filosofija, nei patarimas, tai yra būvimas. Tikėjime ir dėkokime Dievui už pašaukimą. Jis yra mylintis, laukiantis, nesmerkiantis, gerbiantis mūsų laisvę. Ir dar vienas svarbus momentas – išlaikykite savo asmeniui tokią pagarbą, kurią suteikė mums Dievas Šventojoje Dvasioje. Džiaukimės, kad esame pagauti Dievo, kad esame kelyje pas Jį. Kartu su apaštalu Pauliumi už viską dėkokime Viešpačiui, veržkimės pirmyn į tikslą, siekime laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Jėzuje Kristuje!

xxx

Baigėsi nepakartojamos, pilnos apmąstymų ir gilių minčių, susikaupimo dienos laukiant Šv. Velykų. Turėjome puikią progą sustoti nuo nuolatinio bėgimo, triukšmo, išiklausyti į savo sielos klodus, patikrinti tikėjimą, atlikti atgailą ir svarbiausia norėti keistis, tobulėti, vėrztis į aukštybes, ieškant Dievo karalystės. Ar pasinaudojome šia proga, ar vėl neradome laiko – tai jau mūsų sąžinės klausimas.

Nuosirdžiai dėkojame kun. teol. dr. Arnoldui Valkauskui už atneštą ramybę, įtaigų Kristaus žodžio skelbimą, už atgaivą sielai, paskatinimą giliau pažvelgti į savo širdį bei atsigrežti į tikrovę.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis